

Heti biztató üzenetek 3. Az ember, aki megérintette Jézust és meggyógyult

„És íme, egy tizenkét éve vérfolyásos asszony odament hozzá, és hátulról megérintette ruhája szegélyét, mert ezt mondta magában: Ha csak megérinthetem a ruháját, meggyógyulok. Amikor Jézus megfordult, és meglátta őt, így szólt: Bízzál, leányom, a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában.”

Máté 9, 20-22

Több olyan esetet említenek az evangéliumok, hogy Jézus megérint valakit, megérinti, hogy meggyógyítsa őt. Olyanról is olvasunk, hogy megkérik: tegye rá a kezét szerettükre, hogy meggyógyuljon nyomorúságából. Ez a történet azonban különleges abból a szempontból, hogy itt nem Jézus érint, hanem Jézust érintik és így is gyógyulás történik. Ez pedig felvet kérdéseket, melyeknek a megválaszolása mindannyiunk számára fontos lehet.

MIÉRT MŰKÖDÖTT? Több megoldás is lehetséges. Az egyik az, hogy azért, mert az asszony akarta, vágyott rá, „bevonzotta” magának, vagy „behívta” stb. Erősebben fogalmazva: kierőszakolta magának. Az ókori mágiának ez volt a célja, hogy Isten erejét az ember szolgálatába állítsa. Ennek egyik technikája a *néven nevezés* volt, melynek lényege, hogy ha meg tudok nevezni egy istenséget vagy akár egy démont, uralni tudom. Jézus ezzel a módszerrel űz ördögöket (persze Neki mindig bemutatkoztak a démonok, de ha nem tették, Ő akkor is legyőzte őket). Ugyanakkor minden olyan esetben, amikor az ember próbálkozott hasonlóval, Isten visszautasította a próbálkozást. Gondoljunk csak a csavaros észjárású Mózesre, akit elhív az Úr az égő csipkebokornál, de ő megkérdezi, hogy *hát jó Uram, elmegyek én, de mit mondjak, ki küldött?* Isten nem hajlandó válaszolni. A Teremtő Istennel a teremtmény ugyanis nem kerülhet olyan relációba, hogy az alkotás felülkerekedjen Alkotóján. Isten elnevezheti Ádámot, de az ember nem uralhatja Istent.

Ugyanígy Isten mindenfajta önigazolást elutasít. Isten nem hajlandó csak azért csodálatos jeleket és csodákat tenni, hogy higgyenek Benne. Ő nem arra vágyik, hogy elismerjük, hanem arra, hogy megismerjük Őt. Arra ugyanis neki nincs szüksége, hogy elismerjük, hiszen teljesen tisztában van saját nagyszerűségével. Viszont nekünk nélkülözhetetlen, hogy megismerjük Őbenne Megtartó és Szabadító Istenünket. Enélkül ugyanis elveszünk. Ezért mutatja meg, ezért jelenti ki magát és nem azért, hogy csupán öncélúan csodáljuk Őt. Bár királyi méltóságához alapértelmezett módon csakis magasztalással és bűnbánattal közeledhetünk, szívünk alázatával és hódolatával, de erre nekünk is nagy szükségünk van, hiszen csakis így tud segíteni rajtunk, ha hit által keressük Őt! Bizalom nélkül senkin sem lehet segíteni.

HIT ÁLTAL KÖZELEDETT HOZZÁ? Ez egy fontos kérdés, hogy mi ennek a hitnek a lényege. Az, hogy senki sem tud rajtam segíteni, rajtam már csak a Názáreti Jézus segíthet? Vagy netán arról szól ez, hogy mivel Ő bármire képes, akár az is megeshet, hogy kigyógyít bajomból? Bizalom

ez? Remény az utolsó szalmaszálban, egy *törött nádszálban, melyet nem tör el, egy pislogó gyertyában, melyet nem fúj el?* Esetleg a korabeli babona megnyilvánulása, hogy *érintsd meg egy rabbi ruháját és kigyógyulsz bajodból?* Mintha azt mondanánk: *a kéményseprő gombja szerencsét hoz?* Mert az egész történet kulcsaként Jézus úgy értelmezi a helyzetet, hogy az asszony hitének volt megtartó ereje. Ez a hit pedig, ami őt felbátorította erre az udvariatlan viselkedésre, hogy hozzáér tisztátalan nő léte egy rabbihoz.

MILYEN VOLT EZ A HIT? Bátor, biztos, őszinte. Bátor volt, hiszen odalépett, készen állt, cselekedett. Biztos volt, eltántoríthatatlan. Volt benne valami erős és kikezdhetségtelen és rendíthetségtelen és kitartó. Vajon mekkora utat tett meg ez az asszony? Környékbeli volt? Vagy egészen távolról jött? Talán senkit sem ismert arrafelé, segítsége sem volt igazán, csak hallott a Mesterről, aki segíthet rajta? Vagy valaki odavitte hozzá? Azt mondta neki, hogy *ez a Jézus egy lepráson is segíteni tudott, Ő a te esélyed és keresd meg?* Csak azt tudjuk, hogy odaért, odaállt és ahogy mondani szokás, nem remegett meg a keze. Nem fagyott le, nem veszítette el a bátorságát a sorsdöntő pillanatban. Érintett és hitt az érintés erejében és esélyében. Amikor pedig rákérdezett Jézus a történetére, akkor előállt és teljes nyitottsággal és őszinteséggel feltárta előtte a történetét. Ez mind kellett ahhoz, hogy az élete megváltozzon.

VAJON MA IS EL LEHET ÉRNI JÉZUST? Ha így tesszük fel a kérdést, akkor könnyű a válasz: imádság által természetesen igen. Ha ez így van, eljutunk valóban eddig a koncentrált imádságos pillanathoz, amelyben bátorság kikezdhetségtelenség és őszinteség van? Elég bátrak vagyunk odalépni Isten elé? Készek vagyunk bajainkat elé hozni? Kikezdhetségtelenül ott vagyunk? Át tudjuk hidalni a szinte bejárhatatlan távolságokat? A távolságokat, amelyeket a félelem, a bizonytalanság, a bűneink, a csalódásaink, kétségeink nyitnak? Oda tudunk állni? Készek vagyunk magunkat egészen megadni és kérdésére szívünk fájdalmait feltárni, hogy gyógyító szeretete betölthesse sebzett lelkünket?

Mert Jézus erre hív bennünket ma is. Bár sokkal több olyan történetet ismerünk, amikor Ő érint meg gyógyító módon embereket, de az evangélisták megírják a történetet, hogy inspiráljanak, hogy bátorítsanak, hogy e 2000 éve élt asszony hitéről jó bizonyosságot tegyenek és bennünket is meghívjanak erre az útra.